

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: M. K.
bytem X

proti
žalované: Česká advokátní komora
se sídlem Národní 16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2024, č. j. 10.01-000365/24/0007

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

- 1. Žalovaná v záhlaví uvedeném rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) neurčila žalobci advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby podle § 18c zákona č. 85/1996

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“), a to k sepisu ústavní stížnosti proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2024, č. j. 26 Cdo 690/2024-352, a pro zastoupení v řízení před Ústavním soudem.

2. Důvodem, proč nebyl žalobci advokát určen, byl závěr žalované, podle kterého žádost představovala bezdůvodné uplatnění práva ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii, a zároveň byla podána těsně před uplynutím lhůty pro podání ústavní stížnosti, čímž došlo ke znemožnění efektivního poskytnutí právní služby.

II. Průběh řízení a obsah správního spisu

3. Soud ze správního spisu zjistil, že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. 7. 2023, č. j. 15 C 184/2017-309, bylo zastaveno odvolací řízení, týkající se žaloby na obnovu řízení, když žalobce (v daném řízení v postavení žalovaného) přes výzvu soudu nesplnil svoji poplatkovou povinnost. K odvolání žalobce Městský soud v Praze usnesením ze dne 4. 1. 2024, č. j. 54 Co 324/2023-331, potvrdil usnesení soudu prvního stupně. Usnesením ze dne 23. 4. 2024, č. j. 26 Cdo 690/2024-352, Nejvyšší soud řízení o dovolání žalobce zastavil. Nejvyšší soud v odůvodnění usnesení uvedl, že soud prvního stupně postupoval při nerozhodnutí o opakované žádosti žalobce (dovatel) o ustanovení zástupce a osvobození od soudních poplatků v souladu s ustálenou judikaturou, přičemž odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 10. 2011, sp. zn. I. ÚS 1901/11, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 23 Cdo 797/2018, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2019, sp. zn. 27 Cdo 1189/2019, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 8. 2021, sp. zn. 26 Cdo 1393/2021. Žalobce (dovatel) si byl vědom podmínky povinného zastoupení v dovolacím řízení, včetně následků jejího nesplnění, což je zřejmé z textu dovolání, nadto byl o dané povinnosti opakovaně poučován v jiných řízeních. Obdobně si byl vědom nutnosti úhrady soudních poplatků, které však zjevně platit nehodlá, a pouze opakovaně podává neúspěšné žádosti o osvobození od soudních poplatků.
4. Dopisem (nikoli formulářovou žádostí) ze dne 23. 6. 2024 požádal žalobce žalovanou o určení advokáta k poskytnutí právní služby, která měla spočívat v podání ústavní stížnosti a zastoupení v řízení před Ústavním soudem. Žádost nebyla věcně odůvodněna, avšak obsahovala „koncept“ ústavní stížnosti. Dne 3. 7. 2024 zaslala žalovaná žalobci informace o podmínkách, za nichž mu může vzniknout právo na určení advokáta k poskytnutí právní služby a současně formulář žádosti o určení advokáta podle § 18c zákona o advokacii. Následně dne 10. 7. 2024 zaslal žalobce vyplněný formulář zpět žalované. Dne 16. 7. 2024 byl žalobce žalovanou vyzván k doložení rozhodnutí soudů, což učinil téhož dne. Žalovaná rozhodla dne 15. 10. 2024, č. j. 10.01-000365/24-0007, tak, že žalobci neurčila advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně podle § 18c zákona o advokacii. V odůvodnění žalovaná uvedla, že žádost nebyla podána včas ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Dále konstatovala, že žadatel bude zjevně neúspěšný s ústavní stížností, neboť Ústavní soud nemá důvod posoudit předmětnou věc jinak a vyvodit jiné

závěry, než jak jsou uvedeny v konstantní judikatuře. Zároveň žalovaná odkázala na judikaturu Ústavního soudu.

III. Obsah žaloby, vyjádření žalované a další podání

5. **Žalobce** považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a věcně nesprávné.
6. V podané žalobě žalobce uvedl, že podal žádost u žalované o přidělení bezplatného právního zástupce dne 23. 6. 2024, tedy 23 dnů před uplynutím lhůty pro podání ústavní stížnosti (nikoli dne 10. 7. 2024, jak tvrdí žalovaná).
7. Žalobce namítal, že žalovaná mu již v minulosti právního zástupce přidělila, a to na základě znalosti jeho situace, která se od té doby nezměnila. Žalobce byl tak přesvědčen, že žalovaná mohla o jím podané žádosti rozhodnout bez nutnosti zasílat mu nový formulář o sociálních podmínkách, jelikož si potřebné listiny o jeho majetkových poměrech měla dohledat v jeho předchozích spisech. V postupu žalované, která k takovému jednání nepřikročila, žalobce spatřoval odkládání a prodlužování rozhodnutí v jeho věci. Současně s žádostí žalobce zaslal koncept ústavní stížnosti, včetně detailního odůvodnění a příloh, obsahujících argumentačně podložené důkazy o porušení zákona ze strany Nejvyššího soudu. Přidělený zástupce by tak měl dostatečný podklad pro její zpracování. Žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, že žalovaná stížnost předběžně hodnotila jako zjevně neúspěšnou. Podle žalobce žalované nepřísluší stížnost hodnotit ani rozebírat, neboť rozhodnutí o její oprávněnosti náleží výhradně Ústavnímu soudu. Žalovaná tak podle něj nesprávně suplovala rozhodovací pravomoc Ústavního soudu. Závěrem žalobce poukázal na prodlevu v rozhodnutí žalované, která sama uvedla, že po případném určení zástupce by zbývalo pouze pět dní do konce lhůty. Pokud by žalovaná rozhodla dříve, měl by žalobce, resp. jeho zástupce, dostatek času k podání blanketní stížnosti, případně možnost požádat o prodloužení lhůty. Žalobce odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu, kterým mu bylo vyhověno v jiných řízeních a lhůta mu byla prodloužena.
8. **Žalovaná** se k žalobě vyjádřila tak, že žádost žalobce nebyla podána včas ve smyslu § 18c odst. 2 zákona o advokacii, a zároveň se jednalo o žádost ve věci zjevně bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva. Dopisem ze dne 23. 6. 2024 žádal žalobce určit advokáta k poskytnutí právní služby spočívající v podání ústavní stížnosti a v zastoupení v řízení o ní před Ústavním soudem. Žalovaná reagovala podáním ze dne 3. 7. 2024, č. j. 10.32-000326/24-0002, kterým zaslala žalobci Informaci pro žadatele a formulář samotné žádosti. Formulář je přílohou obecně závazného právního předpisu (vyhláška č. 120/2018 Sb.) a je vyvěšen na webových stránkách žalované. Zasláním formuláře žalovaná dala žalobci možnost podat formálně řádný návrh na zahájení řízení o určení advokáta. Žalobce dne 10. 7. 2024 formulářovou žádost vyplnil a zaslal žalované, čímž došlo k zahájení řízení o určení advokáta k poskytnutí právní služby. Výzvou ze dne 16. 7. 2024 vyzvala žalovaná žalobce k zaslání usnesení, které má být předmětem ústavní stížnosti a také předcházející rozhodnutí soudů I. a II. stupně. Žalobce požadované

písemnosti zaslal žalované dne 16. 7. 2024. V předcházejícím řízení před obecnými soudy bylo zastaveno odvolací řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku za odvolání, přičemž Nejvyšší soud rovněž zastavil řízení o dovolání žalobce, neboť tento nesplnil podmínku právního zastoupení a zároveň neuhradil poplatek za dovolání. K úhradě soudního poplatku za dovolání ani nebyl žalobce vyzýván, neboť z jeho postoje bylo zřejmé, že by si byl povinnosti zaplatit soudní poplatek vědom, platit jej nehodlá a pouze opakovaně podává neúspěšné žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, a dlouhodobě tak zneužívá svého práva na soudní ochranu.

9. Žalobce ve své replice ze dne 16. 3. 2025 vyjádřil nesouhlas s argumentací žalované, která podle něj hodnotí rozhodnutí nejen soudu prvního stupně, ale také soudu odvolacího. Zneužití práva na soudní ochranu je podle žalobce vyloučeno, neboť Ústava garantuje možnost, ale i povinnost tato práva používat a chránit. Žalobce rovněž dovozuje povinnost soudu rozhodnout opakovaně o ustanovení zástupce v případě dovolání, což je předmětem ústavní stížnosti. Žalovaná se pak ve vyjádření nikterak nezabývala námitkou žalobce stran doby, po kterou žalovaná nerozhodla o přidělení zástupce. Žalobce závěrem v replice odkázal na neoznačené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (zřejmě se jedná o rozhodnutí ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 As 122/2022-36, pozn. soudu), v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[z]ákon o advokacii neobsahuje zvláštní pravidla pro určení včasnosti žádosti o určení advokáta ani možnost České advokátní komory žádost zamítnout, pokud by určený advokát nejspíš neměl dostatek času na přípravu zastoupení.“*

IV. Posouzení žaloby

10. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaná vyjádřili souhlas.
11. Podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii, *„[t]en, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí a) právní porady podle § 18a nebo b) právní služby podle § 18c.“*
12. Podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii, *„[ž]adatel, který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby. V téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2.“*

13. Podle § 18c odst. 2 zákona o advokacii, „[ž]ádost o určení advokáta k poskytnutí právní služby lze podat pouze na formuláři, jehož vzor stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou. Žádost kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem obsahuje a) popis věci, v níž by měla být právní služba poskytována, a b) prohlášení žadatele, že jej ve věci, v níž je právní služba žádána, nezastupuje jiný advokát nebo osoba podle § 2 odst. 2 písm. a).“
14. Podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii, „[k] žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně musí žadatel přiložit doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o jeho majetkových poměrech. Podrobnosti náležitostí žádosti a způsob prokazování příjmových a majetkových poměrů žadatele v případě žádosti o poskytnutí právní služby bezplatně, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komoře sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou.“
15. Podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii, „[k]omora určí advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně žadateli, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují. Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.“
16. Podle § 72 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), „[ú]stavní stížnost lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí o posledním procesním prostředku, který zákon stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení.“
17. Soud předně připomíná, že podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 6 Ads 19/2008-103, je rozhodnutí České advokátní komory o určení advokáta podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii rozhodnutím v oblasti veřejné správy a podléhá přezkumu ve správním soudnictví.
18. Napadeným rozhodnutím byla posuzována žádost žalobce o určení advokáta pro účely jeho právního zastoupení v konkrétní věci – v řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2024, č. j. 26 Cdo 690/2024-352. Nutno předeslat, že zákon o advokacii v § 18 odst. 2 a § 18c odst. 1, 2, 3 a 5 upravuje hned několik kumulativních podmínek pro určení advokáta žalovanou [o určení si žadatel požádal včas; žadatel nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem; nemůže si zajistit poskytnutí právních služeb jinak; v předmětné věci není zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii; více advokátů mu v případě, že nejde o bezúplatnou právní pomoc, odmítlo poskytnout právní služby; nejde o zneužití nebo zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva]. Nesplnění kterékoliv z těchto podmínek postačí samo o sobě k tomu, aby

žalovaná advokáta konkrétnímu žadateli rozhodnutím neurčila (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2024, č. j. 7 As 217/2023-28).

19. Soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalovaná založila na dvou důvodech, pro které žalobci advokáta neurčila (viz výše odstavce 2 a 4 rozsudku). Skutečnost, že rozhodnutí bylo založeno na více důvodech, znamená, že soud může rozhodnutí zrušit pouze tehdy, pokud v rámci přezkumu neobstojí ani jeden z těchto důvodů. Jinými slovy řečeno, pokud v soudním přezkumu obstojí alespoň jeden z žalovanou uvedených důvodů, pro který rozhodla o neurčení právního zástupce žadateli, byť by další důvod neobstál, nahlíží se na rozhodnutí žalované jako na správné a souladné se zákonem.
20. Pokud jde o první z uvedených důvodů, tj. zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva podle § 18c odst. 5 věty třetí zákona o advokacii, soud připomíná, že pojem „zjevně bezdůvodné uplatňování práva“, vyložil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2021, č. j. 8 As 138/2021-30. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud pojem „zjevně bezdůvodné uplatňování práva“ v podstatě postavil na roveň kategorii zjevné neúspěšnosti návrhu podle § 36 odst. 3 s. ř. s. při rozhodování o návrhu na osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení advokáta v řízení před soudem. Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, že *„[p]odstatou obou institutů je neustanovit zástupce a nehradit jeho náklady z veřejných financí pro zbytečnost a nedůvodnost takového postupu. I kdyby byl zástupce ustanoven, jeho jakákoli aktivita by nemohla vést k úspěchu ve věci. I přestože je tak slovní vyjádření obou ustanovení jiné, jejich význam je v zásadě shodný, pouze pojem použitý v zákoně o advokacii lze považovat za o něco málo širší.“*
21. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005-105, by zjevná neúspěšnost návrhu podle § 36 odst. 3 s. ř. s. měla být zjiitelná bez pochyb okamžitě, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná, aniž by bylo nutné provádět dokazování. V rozsudku ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007-72, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[v]lastnost „zjevně neúspěšného návrhu“, kterou zákonodárce vyjádřil pojmem „zjevně“, je třeba vykládat jako vlastnost návrhu seznatelnou „na první pohled“, jehož neúspěšnost je bez jakýchkoli pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjiitelná. Takovým „zjevně neúspěšným návrhem“ může být např.: opožděně podaná žaloba, opožděně podaná kasační stížnost; návrh na prominutí zmeškání zákonné lhůty, kterou nelze prominout; návrh, který je výslovně (bez meritorního posouzení charakteru a povahy žalobou napadeného úkonu) vyloučen z meritorního přezkoumání, jako je např. kasační stížnost proti usnesení o přerušení řízení.“*
22. Na základě shora uvedeného má soud za to, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zjevně bezúspěšným návrhem, resp. i zjevným bezdůvodným uplatňováním práva mohou být situace, kdy se osoba svým návrhem sice snaží domoci určitého procesního výsledku, ovšem činí tak za podmínek, které již na první pohled zcela vylučují úspěšnost této procesní aktivity. Typickým příkladem zjevné procesní neúspěšnosti (zjevně bezdůvodného uplatňovaného práva) pak mohou být především opožděné žádosti, návrhy či opravné prostředky.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

23. Soud se částečně ztotožňuje se žalobcem v tom, že skutečnost, že žalobce nebyl úspěšný v řízení(ch) před obecnými soudy, neznamená, že žalobce bude neúspěšný i s ústavní stížností. Na této skutečnosti nic nemění ani předmětné usnesení Nejvyššího soudu, kde Nejvyšší soud konstatoval, že žalobce dlouhodobě zneužívá práva na soudní ochranu. V souladu s § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, fyzická osoba musí být v řízení před Ústavním soudem zastoupena advokátem. Žalobce, který je nemajetný, tak neměl jinou možnost než požádat žalovanou o ustanovení advokáta, neboť v řízení před Ústavním soudem nelze ustanovit advokáta za využití § 63 zákona o Ústavním soudu a podpůrně použít § 30 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 3. 1998, sp. zn. III. ÚS 296/97). Dochází tak k realizaci jeho základního práva na právní pomoc zaručeného v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
24. K zamítnutí žádosti o určení advokáta však lze přistoupit nejen při zjevné neexistenci procesních předpokladů řízení o ústavní stížnosti (např. při její zjevné opožděnosti nebo nepřipustnosti), ale také v případě, jde-li z hlediska rozhodných skutkových okolností o věc v judikatuře Ústavního soudu již řešenou a vyslovený právní názor Ústavního soudu vylučuje, že by ústavní stížnost mohla být shledána důvodnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2025, č. j. 4 As 168/2024-44.).
25. V usnesení ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. IV. ÚS 681/20, Ústavní soud uvedl, že „[v]e vztahu k přezkumu rozhodnutí týkajících se osvobození, resp. neosvobození od soudních poplatků, Ústavní soud opakovaně uvádí, že samotný spor o osvobození od soudních poplatků, i když se jeho výsledek může dotknout některého z účastníků řízení, zpravidla nedosahuje intenzity opodstatňující porušení základních práv a svobod. Rozhodnutí o tom, zda byly splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, tak spadá zásadně do sféry obecných soudů, a Ústavnímu soudu nepřislouší přehodnocovat jejich závěry (srov. usnesení ze dne 17. 8. 2000 sp. zn. IV. ÚS 271/2000.)“. V usnesení ze dne 1. 6. 2021, sp. zn. I. ÚS 1221/21, Ústavní soud konstatoval, že „[j]de pouze o výklad a aplikaci podústavního práva, které ústavněprávní roviny nedosahují. Přijatým závěrům, podle nichž stěžovatel vyloučil možnost komplexního soudního posouzení naplnění zákonných předpokladů moderace poplatkové povinnosti, proto nelze z ústavního hlediska nic vytknout. Neústavnost napadených rozhodnutí ani nelze dovozovat z toho, že v jiných věcech bylo stěžovateli částečné osvobození od placení soudních poplatků přiznáno, neboť vždy záleží na konkrétních okolnostech a situaci případu, který soud posuzuje.“ V témže rozhodnutí Ústavní soud uzavřel, že stěžovateli, který v různých sporech opakovaně žádá o osvobození od soudních poplatků, musí být podmínky pro jejich přiznání dostatečně známy. Uvedené pak lze bezpochyby aplikovat rovněž na podmínku povinného zastoupení v dovolacím řízení a případné ustanovení zástupce. Ve shodě s žalovanou pak soud uzavírá, že si žalobce musel být vědom následků nezaplacení soudního poplatku a absence povinného zastoupení v dovolacím řízení.

26. Jakkoli tedy lze souhlasit se žalobcem, že z obecného hlediska nelze připustit, aby žalovaná v řízení o určení advokáta předjímal, jak Ústavní soud rozhodne o ústavní stížnosti, přesto je výjimečně tato zásada prolomena, a to za situace, kdy se jedná o zjevnou neexistenci předpokladů k řízení; ve světle citované judikatury Ústavního soudu do množiny případů, na něž se právě stanovená výjimka vztahuje, náleží rovněž řízení, jejichž předmětem je posouzení podmínek pro osvobození od soudních poplatků, důsledků jejich neuhrazení či povinného zastoupení v dovolacím řízení, neboť tato problematika náleží k posouzení toliko obecným soudům. Jak z citace ve shora uvedeném odstavci 25. rozsudku vyplývá, Ústavní soud ustáleně judikuje svou nepřislušnost ve vztahu k přehodnocování závěrů obecných soudů ohledně splnění či nesplnění podmínek účastníků pro osvobození od soudních poplatků v předcházejících řízeních. Žalobcova ústavní stížnost tak zjevně splňuje nejvyšší předpoklady pro to, aby byla u Ústavního soudu neúspěšná. Žalovaná rozhodnou judikaturu v napadeném rozhodnutí příhodně (nikoliv svévolně) aplikovala a postupovala ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii. Již z tohoto důvodu soud není oprávněn přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí.
27. Soud shrnuje, že žalovaná v dané věci postupovala v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou soudů. V rámci soudního přezkumu obstál již první ze dvou důvodů, pro který žalovaná žalobci v napadeném rozhodnutí advokáta neurčila; soud se tedy pro zjevnou nadbytečnost nebude zabývat a vypořádávat v pořadí druhý důvod pro neurčení právního zástupce žalobci, jelikož výsledné posouzení, by i v případě negativního závěru, zůstalo shodné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměl ve věci úspěch. Žalované náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť jí nevznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. 10. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu